

Edit 100 år

För hundra år sedan föddes Edit i familjen Järfs stuga i Labby. Det var inget rikt hem men de var alla duktiga och arbetsamma och behövde aldrig svälta. Förutom sju barn tog de också hand om fosterdottern Alice. Men jag lärde känna Edit först långt senare för 60 år sedan då hon som Ingmars mamma fick utfodra mej medan jag väntade på att han skulle komma hem från skolan.

Hon pratade gärna med en liten femåring och under alla dessa år har vi hunnit diskutera livet ur många synvinklar – och hon har minsann åsikter om det mesta. Något sjäpande tolererades inte och hon gick alltid rakt på sak i alla frågor. Men alltid med humor och vänlighet.

Redan som ung flicka fick hon börja arbeta som piga – bland annat hos oss – men det var långt före min tid. Till all tur gifte hon sej med Cyrus från Nylands och blev värdinna på granngården här i Hindersby. Det var hårda år under kriget då hon ensam måste bestyra om att den nya ladugården skulle byggas. Det fanns knappt med material och med arbetskraft. Hon talar ännu med tacksamhet om dem som hjälpte henne då.

Det var inte lätt på 50-talet då byket skulle skötas för hand

vid

en källa i skogsbrynet. Vi pojkar tyckte det var roligt för vi stekte

potatis i glöden efter bykgrytan. Och så minns jag hennes långfil som

var alldeles fantastisk. Den förvarades i ett kärl ute i vedlidret för

några kylskåp fanns det inte.

På 50-talet byggdes det nya huset och lillstugan med ett litet kök och

kammare ovanför blev hennes bak- och vävstuga – och är det ännu. Hon

var min mammas bästa vän i Hindersby och de satt och vävde tillsammans

i nedre våningen i lillstugan medan vi pojkar byggde elektronik i övre

våningen. Då vävandet blev för tungt så började Edit sy lapptäcken. Hon måste alltid ha nånting att syssla med.

Nu lär hon upp småflickorna (60-åringar ...) att baka surbröd på det

gamla sättet. Men vi har fått smaka också nya sorters bröd med både

det ena och det andra. Och så är hon en outsinlig källa till linberedning och alla möjliga gamla arbetsmetoder.

Fötterna är besvärliga men huvudet är det inget fel på. Man får passa

sej för hon är full av skoj och den som försöker sätta sej på höga

hästar får fort hett om öronen. Någon respekt för höga herrar har hon

inte och de får finna sej i skämt som alla andra. Bäst kommer hon

överens med sådana som kan skoja tillbaka.

Det är inte så underligt att hon ibland har fullt med folk i

alla
åldrar som kommer och hälsar på i huset vid vägens slut. Med
sin
rättframhet, humor och värme har hon skaffat sej en mängd
vänner och
respekt. Hundra år av strävsamhet är värd att aktas. Men hon
tycker
själv att hon bara gjort vad alla borde göra. Inget att tala
om. Man
måste ibland vara sträng med henne så hon inte ännu som
hundraåring
fortsätter att passa upp oss ungdomar.

OBS ! I stället för blommor finns det listor hos Beatrice och
Inga att betala in till förmån för ungdomsföreningens lokal
Hemborg.